

Jiří Miškar, 12 let

ZŠ a mš J. A. Komenského Nivnice, příspěvková organizace

Bydliště: Brodská 876, Nivnice

Dárek

„Dobré ráno. Dnes je úterý. Venku je jasno, teplota je příjemných 54,7 °C pod nulou. Pěkný den Vám přeje velitelství stanice E-17.“ ozve se strojený hlas z rozhlasu, který visí nad naší palandou. V okamžiku se rozsvítí světla, která ozáří ložnici. Žijeme na polární stanici. Nacházíme se necelých 40 km od geografického severního pólu. Svlékneme si skafandry určené do -15°C. Oblékneme se do teplejších, určených až do -35°C. Vydáme se na snídani.

Po jídle nám začali rozdělovat úkoly. Na mě vyšel ještě dobrý. Mám drbat tučňáky za ušima. Sice jsme na severním pólu, ale tohle je velmi důležitá delegace z jižního pólu. Znovu jsme vyměnili skafandry za ještě teplejší, určené až do -70°C. Došli jsme k tučňákům. Po asi půlhodinovém hledání uší, diskuzích a útěku tří tučňáků před jedním spolupolárníkem, který při hádce vypadal tak, že každou chvílí vybuchne a my budeme ještě muset vrtat díru až k vodě, abychom ho dokázali zchladit, jsme dospěli k závěru, že tučňáci uši nemají. Začali jsme jim proto hladit zobáky. V tom okamžiku k nám přišla cizí osoba. Jelikož na sobě měla kombinézu modrou, nikoliv červenou jako my všichni ostatní, dalo se předpokládat, že bude Jihopólařka. Myšleno tím obyvatelka Jižního pólu. „Děláte to špatně,“ sdělila nám. „O tom silně pochybuji,“ ozval se za námi mužský hlas. Otočili jsme se. Stál tam vysoký muž s brýlemi na nose. Něco mi na něm nesedělo. Došlo mi to až za chvíli. Vždyť... to je můj táta. Nahnul se ke mně. „Podívej, teď začne vyšilovat,“ řekl mi do ucha tak hlasitě, že to slyšeli všichni. Otočil jsem se na Jihopólařku. Všichni jsme pozorovali tu výměnu názorů. I ona mi však někoho připomínala. Opět jsem zalapal po dechu. Byla to moje maminka. V tom se otočila a vzala nebohému tučňákovi Rubikovu kostku zpod křídla. „Tímto,“ řekla a ukázala směrem k naší skupince, „vám vyhlašuji studenou válku,“ dokončila větu Jihopólařka s obličejem maminky. K velikému zděšení tučňáka po nás Rubikovu kostku vrhla. Ta si začala razit cestu ledovým arktickým vzduchem přímo k mému čelu. A byla tma.

CRRRRRR!!!

Trhnutím se vzbudím. Ležím na své staré železné posteli, ze které mám parádní výhled na oprýskaný strop, na kterém omítka drží jen silou vůle. Začíná mi docházet, že to jen sen. Maminku povolali do vzdálené nemocnice, a tak budu Vánoce trávit u babičky ve městě. Maminka je totiž lékařka. Začala jim tam předčasně chřipková epidemie. Tatínek je pořád na stanici v Arktidě. Měl se vrátit už před víc než měsícem. Ale kvůli dlouhodobému zhoršení počasí musel na stanici zůstat. Ach jo, povzdechnu si. Ve snu jsem byl tak šťastný, že je vidím. Čirou radost ze snu vystřídal smutek z toho, že jsem zase sám. Podívám se z okna. Venku pomalu svítá a jemně sněží. Za chvíli jsou Vánoce. Obléknu se a vydám na cestu do školy. Ve škole to jen tak přežiji. Celou dobu přemýšlím nad snem, nad tím, co teď asi dělá táta, jestli a kdy se vrátí... Celé vyučování jsem byl naprosto nesoustředěný. Konečně naposledy zazvoní, všichni se sbalíme a jdeme domů. Otevřu dveře od bytu. „Ahoj!“ zavolám. Avšak hned si uvědomím, že poměrně zbytečně, jelikož jsem v bytě sám. O to víc mě překvapí, když se otevřou dveře do kuchyně a z nich vyjde... Ze začátku jsem zaražený, ale ihned mě zavalí

radost, když ho poznám. Jeho úzké hranaté brýle, na hlavě „čapí hnízdo“ a na tváři široký úsměv, to vše jsou nezaměnitelné poznávací znaky. „Také zdravím.“ usměje se na mě. Rozutíkám se ho obejmout. „Vítám tě doma, tati.“

Žádný jiný dárek mi nikdy větší radost neudělal. Je to radost, která neuschne jen tak. Jako vánoční stromeček.